

NATURKA (1) *sb f*

N sg naturka.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Dem. od „natura” ‘cechy wrodzone właściwe rodzajowi ludzkiemu’; iron. [czyja]: Bo náfzá namileyfza náturká rołkołfzna/ Ták práwie s przyrodzenia ielt pani kokołfzna. Zda fie iey iż ná wieki ták wízytko ma rządzić *RejZwierc* 249v.

MM